

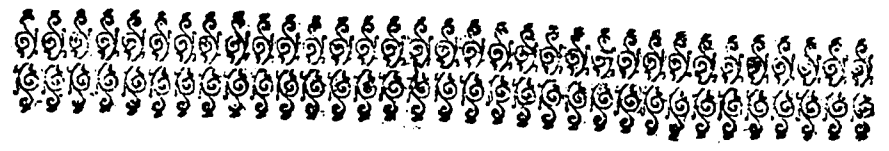
445

NOUAS ORDINARIAS DE VINT Y

SINCH / FOLLETS DE 16411

466 Col·lecció factua

76

IESVS, MARIA.

LA trista, y affigida Vila,
 Ques Perpiñà nomenada,
 A sa mare Cathaluña
 Desitja salut, y gracia.
 Molt salut vos desitjo,
 Pero nous la puch donar,
 Que la poca de que gòzo,
 A penas la puch conservar.
 Per los treballs que patesch
 Destos sacrilegos soldats,
 Que ab obras, y paraulas
 Vian ab mi crueltats.
 De tot be estich privada,
 Cosa nous puch enviar,
 Sino es llagrimas viuas
 Pus :
 racia,

Que tants magnanimos Reys
 Me tenian, y ab gran Raho?
 Estimantme com à clau,
 Y guarda de sos trefors,
 No dexant entrar al Regne
 Algu que fos sospitos.
 Be sabeu vos mare mia,
 Que traydora no so estada,
 Com ho es l'altra germana,
 Que Tortosa es nomenada.
 Antes be de massa fel
 Me so perduda, y acabada
 Acullint als soldats del Rey,
 Quem han tota despullada.
 Veritat es, que alguns mals fills,
 A qui jo he dat aliment,
 Ab las suas traycions
 Man posada ab gran
 fill.

Vns brians molt deshonestos
Lan procurada engañar,
Prometent fer la señora,
Y la volan captiuar.

De vos volan fer lo mateix,
Perço estareu aduertida,
Que sius descuydau vn punt
Prest vos veureu destruida.

Pesar tinch de Tarragona,
Que més mala sia estada,
Que la ciutat de Tortosa,
Mercix molt ser castigada.

Pero la germana Ylla
Nous la puch prou alabar,
Pus sempre ses defendada
Ab vn valor singular.

Sapiau que van alguns
Per aqui dissimulats,
Ab vestiments de ouelles,
Que son vns llops afamats.

Pus don Iulià los promet
Quels te de remunerar,
Procuran ab diligencia
Feruos perdre, y acabar.

Amor, nchs molt recelosa,

Ab que estaua adornada
De fidelissima filla
Ab ma propria fanch guañada?

Ques de aquells sabrosos ratos
Quant passejaua los prats,
Cullint Kotas, y Violas
Gozant llurs amenitats?

Que se son fets aquells zelos
De Francesos enamorats,
Que de la mia hermosura
Restauan tan admirats?

Ni Rosas, lardins, ni Violas,
Ni cosa bona hi ha ja,
Ni apenas mes concedit
Llicencia per respirar.

Que es ara de aquella filla
Tan amada, y volguda,
Que de bisso, y brocat
Vestia la vestidura?

Aquella vuy es esclaua,
Y passa molt trista vida
Ligada de mans, y peus
Dormint c

Per cu

E

Ab asso poden conixer
La pena que dech passar.
Ia veyeu, jo qual estich vuy,
Axí estareu vos dema,
Si guardau fidelitat
Anaquell queus vol matar.

Que agrauis heim fets al Rey,
Que axins tinga de tractar?
Y demanantli vos socorro
Nos vulla mes apretar?

Demanemlo al Frances,
Que ell nos socorrerà,
Pus si nosaltres moriem,
Ell se poria aparellar.

Germanas, y mare mia
Ajudaume a plorar
La desdicha, y miseria,
Que totas me veyeu passar.

Procurau ab diligencia
De venirme a rescatar,
Perque estos Neros cruels
Me volan fer renegar.

A! Monserrat
Hu cu,
C ida

Quem rosegab las entrañas,
Pregareu a sant Ramon
Aquell gran nauegador,
Que sens negarme arribe
Al port de Redempcion.

Y la Verge Santa Eularia,
Que tingallastima de mi,
Venint ab sa gran bandera
A mes carn desnua cubrir.

A Sant Vicens Ferrer direu,
Que lo temps es arribat,
Ques cumpla la profecia,
Que ell auia profetizar.

Dient, Perpiñà, Perpiñà,
Quit ha vista, hit veurà,
En algun temps desdichat,
Perpiñanet te dirà.

Y a la gran Patrona Tecla,
Que sap bofetadas dar,
Se feruesca de darne dues
A dos queus volan matar.

Son dos perros rabiosos
Queus volan menjar, y tragar
Ab gran crueltat; y a mi
Me volan del tot acabar.

Y a la Verge Cicilia,
Que sia per ella entonat
n prest com a gran cant
n desitjat.

Madrot

Ab sos esquadrons famosos,
Y sos braços esforçats,
Que no poch me aconsolan
En esta captiuitat,
Tambe tinch molt gran cōsol
Poder veure en arbolat

En sos pendons lo Santissim
De aquells sacrilegos cremat.
A Deu siau, mare mia,
Que nom poch mes allargar,
Que tantas llagrimas llanso,
Quem fan lo paper gastar.

F I N.

qual ab sa doctrina dexà admirat lo auditori, en lo dit Ofici reberen lo santissim Sagrament los dits senyors Diputat, Conceller, y molts altres Cauallers, y soldats, donant gran exemplar de si mateix.

Quartament per lo temor se podia tenir del enemich, lo qual està tant cerca del dit Camp, fonch determinat per dits Senyors se referuas lo santissim Sagrament en lo dit Ofici, com en efecte se feu, per no tornar a reysterar lo dit enemich feu en Riudarenas, y Montirò, si be li hauia de costar molt mes; sumit lo qual, y acabat lo dit ofici solemne, lo qual se cantà ab gran Cantoria a dos cors, y ab molta melodia, tots sen anaren a sos puestos, fent se los vns ab los altres conuits en honorificacio de dita festiuitat.

Quintament a la hora de Vespres en lo mateix dia del Corpus en dit puesto se cantaren en lo dit cant, y a dos cors las Vespres, y Cumpletes ab gran solemnitat, axi cōferen en la vigilia de dita festa, feu despres lo dit Pare Angel Dominico vna molt deuota platica ahonor y alabansa del santissim Sagrament per confondre lo enemich, lo que se enten se continuara tots los demes dias de la octaua del Corpus ab molta deuocio.

De la qual festiuitat tant sumptuosa, y no menos delectable, son tots restats molt contents, y satisfets, y armats deuocio grandissima, tant los Cathalans, com los Francos, y lo enemich molt cōfus per sa poca deuocio te; I ha constat, y consta hauer cremat lo cos preciosissim Christo Sacramentat, la qual causa tant justa desferthalunya, y son exercit, q̄ permeta Deu donar victoria, y confondre, y preterir tals sacril-